

«Хади булка, хади синко, избѣбри дядо, като се понадигне отъ хатлитѣ, хади стани пригрови дрѣшкитѣ на дѣцата, умии ги и ги приблѣчи, че да идемъ о време въ черква, зере знашѣ ли на днешния день какавъ натисакъ става? За то трѣба отъ рано да идимъ и да се настанимъ.»

Като чюемъ това ние отъ радостъ, не чаваме и да ни викатъ: наискаеме отъ хатлитѣ и захващаме да си искаме, кой пѣстрата антерийка, кой новитѣ червеии бутушки, кой напѣстрената си съ гайтанъ нова абичка; нарадваме имъ се, ублѣчемъ ги, и ето че дядо и тейко се пригровиле; земемъ сички по двѣ вощенички въ рѣка, дяду напѣдѣ, ние подирѣ, и хайде въ черква, тамъ стоимъ до отпустъ, исच्याме дяда попа на олтаренитѣ вратца, конкаме се и послѣ това бърже, бърже, измѣкнемъ се изъ навалицати и тичешката додемъ си у дома за да се смърсимъ. Синца се радваме и скачеме около мама, а тя стои като сърдита.

— Не наскачели сте се вий! каже тя, — на васъ е весело драго, ами я менѣ питайте какво ми е, като не можихъ да си втасамъ да ида и азъ въ черква?

НЕРОДЕН МЪ И В. ГЪРЧОВО